

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Quantum Publishers

www.quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STRENC, MIHAELA

Zeița de foc / Mihaela Strenc. - Domnești : Quantum Publishers, 2018

ISBN 978-606-8862-62-0

821.135.1

Tipărit în România

Zeița de foc

MIHAELA STRENC

Misiunea

Gandahul nu era departe de Lotharia, așa că ajunsese în oraș înainte de lăsarea serii. La sosirea ei, nu era nici țipenie pe străzi, iar luminile care clipeau la ferestre erau singurul indiciu că localitatea nu rămăsese pustie.

Casele înghesuite, cu acoperișuri drepte, erau scoase din întuneric de uriașa lună roșie ce plutea dincolo de poartă. Astrul acoperea jumătate din cer, învăluind ulițele într-o peliculă de foc, astfel că praful părea aprins.

Tânăra își mută arcul pe celălalt umăr și se opri să admire craterele, părându-i-se că ceva era schimbat. După un moment, o luă iarăși din loc, dându-și seama că nu peisajul se schimbasesc, ci ea însăși. Trecuseră câteva luni bune de când nu mai călcasesc acolo, așa că locul avea un aer complet străin, ce o luase prin surprindere.

Avea atâtea amintiri legate de acel oraș... După moartea mamei, fusese luată în grijă de o mătușă care murise de tânără, așa că, pe la 14 ani, se văzuse singură pe lume. Un an trăise din cerșit, având drept unic adăpost o coșmelie abandonată. De multe ori își dorise să se fi născut bărbat, căci, pentru o femeie săracă, viața era foarte grea. Faptul că era mai voinică și mai înaltă decât alte fete îi oferise un avantaj de care profitase cât putuse. Oamenii o mai chemau să care saci cu grâne și alimente, și așa mai câștiga un ban. Visul ei era însă doar unul – să învețe magia. Se ținuse săptămâni întregi pe urmele lui Adalon, copleșindu-l cu rugăminți. În cele din urmă, bătrânul se învoise să o ia pe lângă el. Fusese foarte bucuroasă atunci, fiindcă magii erau foarte prețuiți, căci, uneori, chiar și nobilii veneau la ei să ceară ajutor când erau în impas.

Își îndreptă pașii către o casă ce ieșea oarecum în evidență, fiindcă avea un aspect mai puțin sărăcăcios decât alte locuin-

te. Fațada era proaspăt văruiată și se vedea că acoperișul fusese vopsit de curând. În comparație cu restul localnicilor, magul era înstărit, deși nici el nu se putea lăuda că se scâldea în aur.

Bătu la ușă de câteva ori, și, după câteva clipe, o slujnică veni să îi deschidă.

— Domniță? întrebă ea uimită. La ora asta?

O chemă cu un semn și o conduse la o altă ușă. Bătrânul mag se ridică de la masă ca s-o întâmpine, cu toate că nu arăta prea bucuros de vizită. Era îmbrăcat cu un halat stacojiu, ce mătura pământul, iar barba căruntă îi arăta neîngrijită.

Alcyone îl privi, incapabilă să vorbească. Dorise să îi spună atâtea lucruri, și acum, când dăduse ochii cu el, nu-și mai găsea nici vorbele și nici curajul de a deschide gura. Căci, oricum ar fi fost, bărbatul îi ținuse loc de tată în tot acel timp, inițiind-o în tainele slovei cu o răbdare demnă de laudă.

— Deci, n-a fost doar un simplu vis, murmură el. Eriniile chiar au dat năvală în Gandah.

Văzând că bărbatul își dăduse seama de ce se afla acolo, nu se obosi să îi mai relateze prin ce aventuri trecuse. În schimb, adunându-și curajul, aduse vorba despre subiectul care o preocupa.

— Vreau să mă înveți magia adevărată. M-am săturat să-mi pierd vremea cu flecușete.

Adalon se așeză din nou în spatele mesei.

— Și de ce vrei să înveți magia adevărată, cum zici? spuse el după câteva minute de liniște.

— Ca să vânez erinii.

— Am avut un prieten vânător de erinii... Și-a lăsat oasele în Eletia.

Tânăra se strâmbă, zicându-și că era a suta oară când auzea povestea aceea.

— Nu te uita așa urât la mine! Asta e o slujbă primejdioasă, nu e pentru oricine. Și apoi... Știu foarte bine despre ce e vorba, de fapt.

Acea conversație începea s-o enerveze din ce în ce mai

tare, dar nu îndrăzni să-l întrerupă.

— Magia înseamnă putere, Alcyone. Iar puterea, dacă ajunge în mâinile cui nu trebuie, devine distructivă.

— Promit că nu vei avea motive să te rușinezi de mine. Pot mai mult de atât și sunt pregătită să ți-o demonstrez.

— Dar inima ta nu e pregătită să primească puterea.

Încăpățânarea lui o înfurie și, ca să nu îi scape vreun cuvânt necugetat, tăcu. Își aruncă o privire către pereții acoperiți cu rânduri de rafturi pline de cărți. Atâta cunoaștere închisă între copertele jerpelite, secrete la care ea nu avea acces! În lumea lor, cărțile de magie reprezentau o adevărată comoară la care mulți jinduiau. Și cu cât volumul era mai vechi, cu atât creștea și valoarea lui. Adalon stătea pe o ladă cu aur al cărei preț îi era necunoscut, unica moștenire pe care i-o lăsaseră părinții.

— Cred că..., spuse ea cu o ezitare, nu mai avem ce să ne spunem.

— Îmi pare rău, Alcyone. Mă tem că nu pot să te mai ajut. Câtă vreme nu-ți schimbi inima, eu nu-ți voi putea fi învățător.

Dezamăgită, tânăra se întoarce și ieși fără a-și lua rămas-bun. Până în ultima clipă speră că bătrânul avea s-o oprească din drum, dar, când ușa se închise în spatele ei, înțelese că trebuia să-și urmeze calea fără el.

Câteva ore rătăci pe străzile Lothariei, ca să-și răcorească mintea, iar zorii o găsiră culcată pe acoperișul unei case, cu ochii la luna roșie, care, treptat, se ștergea de pe cerul ca o pânză albastră, în urma ei rămânând doar norii alburii. Porțile erau mai mult niște ferestre, căci nu auzise ca cineva să reușească să treacă dincolo, deși se zvonea că eriniile puteau să străbată granițele dintre lumi. Dar, pentru o copilă ce își dusesese zilele doar în Lotharia și Gandah, acestea erau doar niște povești îndepărtate.

Își puse mâna sub cap, întrebându-se ce avea să facă în continuare. Trebuia să găsească un mag dispus să o învețe,

dar nu știa nici unde să-l caute, nici încotro să o apuce. Și se simțea atât de singură sub cerul nemărginit! Era doar o fată de 18 ani, fără niciun cămin, iar lumea pe care o văzuse doar în vise era mult prea mare. Văzduhul se lumina, în vreme ce forfota cuprindea străzile, așa că-și alungă lenea și se puse în mișcare.

Sări jos cu sprinteneala unei pisici și, după ce se scutură de praf, porni la drum. Avea mare nevoie de o baie, iar hainele, de o spălare, căci începuseră să duhneasă.

Oamenii se uitau curioși la ea, cu toate că toți o cunoșteau. Era imposibil s-o confunzi – avea statura unui bărbat, părul castaniu, iar anii de muncă istovitoare îi întăriseră mușchii brațelor. Și, în ciuda înfățișării aproape umane, era evident că prin venele ei curgea și sânge de erinie.

Un miros delicios îi aduse aminte că nu mai mâncase de o zi. Își scotoci buzunarele și găsi câteva monede ruginite. Preotesele se pricepeau să facă mâncare bună. Cât stătuse în Gandah, nu suferise de foame. Acum însă se terminase cu huzurul; trebuia să se descurce singură.

Se grăbi către un han din apropiere care o mai găzduise de câteva ori. De îndată ce intră, o întâmpină o duhoare de transpirație și fum înecăcios. Strâmbându-se, își spuse că, dacă n-ar fi fost așa de flămândă, și-ar fi luat picioarele la spinare în aceeași secundă.

Încăperea era plină de bărbați soioși, care fumau sau beau o poșircă cu gust de tencuială. Luase și ea o dușcă o dată, mai mult din curiozitate, și cu greu se abținuse să nu verse.

— Sper că ai bani la tine, i se adresă hangiul.

Nemernicul nu uitase că ultima dată o ștersese fără să plătească. Dădu din cap cu un zâmbet chinuit și se așeză la o masă, lângă ușa. Nu avea bani decât pentru o farfurie cu terci. Nu era prea încântată, dar când gustă din mâncare, găsi că era mai bună decât își amintea. Până la urmă, nu degeaba se spunea că foamea transforma posmagii săracului în festin regesc.

Respect pentru oameni și cărți

În timp ce mesteca în tihnă, își lăsă privirile să se plimbe de la un client la altul. Pe mulți îi cunoștea din vedere, iar pentru alții lucrase. Se întristă la gândul că trebuia să o ia de la capăt și să muncească de dimineață până seara pentru un codru de pâine, și ăla uscat. Singura soluție era să plece din Lotharia și să găsească un alt mag care s-o accepte drept ucenic.

Ocheadele insistente ale unui bărbat între două vârste o făcură să termine mai repede terciul și să se ridice de la masă.

— Zeii să fie cu tine, Ildrus, îl salută ea pe bărbat.

Îl știa bine – era unul dintre cei mai bogați oameni din oraș. De meserie era negustor, iar buzunarele lui erau mereu doldora de aur; nu strica să se pună bine cu el, căci vorba proverbului: *nu se știe de unde bate vântul bun*.

— Zeii luminii să te ocrotească, îi răspunde el la salut. Am aflat că te-ai întors din Gandah și... Poate că te vei mira să auzi asta, dar umblă zvonul că ai ucis o erinie.

— Nu e doar un zvon, e purul adevăr.

Ildrus căscă ochii, ca și cum ar fi auzit un lucru nemaipomenit.

— Dacă e așa, atunci, s-ar putea să fii persoana potrivită, murmură el în barbă.

Cu toate că vorbise încet, Alcyone îi prinse cuvintele din zbor și în inimă i se aprinse flacăra nădejdiei.

— Am mare nevoie de o slujbă. Dacă vrei să te ajut cu ceva, orice, poți să-mi spui.

— De fapt, ar fi... o treabă, spuse el cu o ezitare.

Îi arată scaunul, iar Alcyone luă loc imediat, nerăbdătoare să afle ce sarcină avea să îi dea. Ildrus se trase de barba încărunțită, ca și cum n-ar fi știut cum să înceapă.

— Uite ce e..., zise, în cele din urmă. Un prieten de-al meu din Antolia are o fată...

Oftă din adâncul sufletului și continuă.

— Lângă Antolia se află un ținut neguros, care a dat naștere multor legende. Acolo, în timpuri străvechi, trăiau preotese-

le întunecate. Ținutul era legat de tărâmul întunericului, și se zvonește că preotesele au învățat de la umbre niște vrăji primejdioase. Au devenit așa de puternice, că întreaga lume se temea de ele. Dar eriniile s-au luptat cu preotesele și le-au nimicit, iar la urmă, poarta a fost zăvorâtă pe vecie.

Tânăra își ciuli urechile la auzul cuvintelor *preotese* și *vrăji periculoase*. Nu puse însă nicio întrebare, lăsându-l pe negustor să-și depene caierul.

— Poarta a fost închisă, dar acel ținut e încă bântuit de duhurile preoteselor. Mulți nesăbuiți care au călcat acolo nu s-au mai întors.

— Și ce legătură are fata cu acel ținut? întrebă ea, plictisită să-l mai asculte.

— Izadora are o fire aventuroasă. Niște prieteni i-au împuiat capul cu bazaconii, cum că în templele preoteselor s-ar afla nu știi ce comori. Și atunci s-a decis să plece acolo împreună cu câțiva slujitori.

— Lasă-mă să ghicesc. Fata a dispărut, și vrei să mă trimiți pe mine s-o caut.

Trebuia să-și închipuie că era vorba de ceva de genul acela. Și cum n-avea nicio poftă să-și lase oscioarele prin cine știe ce loc uitat, era foarte tentată să refuze.

— Nu, stai puțin, îi ghici el intenția. Plătesc bine.

Și, pentru a-i arăta că vorbea serios, aruncă pe masă un săculeț. Femeia nu reuși să reziste și îl înșfăcă; imediat, ochii ei lacomi se umplură de o lumină orbitoare – săculețul era plin de monede de aur, nou-nouțe.

— Așa mult! făcu ea cu respirația întretăiată.

— La întoarcere îți voi da de două ori pe atât. M-aș fi dus și eu acolo, dar sunt reținut aici cu treburi. Și îi sunt dator celui prieten, căci și el m-a ajutat la nevoie.

Tânăra înghiți în sec, gândind că, dacă punea mâna pe o asemenea avere, toate necazurile ei aveau să se sfârșească. Putea să-și ia chiar și o casă ca a magului Adalon și să trăiască liniștită pentru tot restul vieții.

Respect pentru oameni și cărți

— Când plec? spuse, strecurând punga în buzunar.

— Măine, la ora zece. Ți voi da eu un cal iute ca vântul. Orașul e destul de departe și trebuie să ajungi acolo cât se poate de repede.

Dădu din cap gânditoare, spunându-și că nu mai călătorise niciodată așa departe. Când ieși din han, inima îi fu împunsă de îndoială, dar zornăitul banilor îi îndepărtă repede toate dubiile, așa că pași înainte cu voioșie.

Tărâmul negurilor

A doua zi se înființă la negustor acasă la prima oră. După ce-și luă calul în primire, mai dădu o raită prin oraș. Căruțe, precupețe, toate se amestecau într-un dans colorat care îi lipsise cât fusese în Gandah. Agitația locuitorilor o ametea; oriunde te întorceai, dădeai numai de tarabe, animale domestice, negustori din toate colțurile regatului. Pe nobili îi recunoșteai ușor după veșmintele scumpe și podoabele de aur atârinate la gât.

Nu avea obiceiul să se entuziasmeze din orice fleac, cum făceau oamenii obișnuiți, dar, de astă dată, își pierduse starea. O emoție plăcută o gădila, și se tot foia, gândindu-se numai la banii pe care avea să-i câștige. Aproape că o usturau palmele de nerăbdare.

Drumul fu destul de lung, dar spre seară veselia i se cam stinse. Abia a doua zi începu să tragă speranța că avea să ajungă în Antolia. Fără să se grăbească, se dădu jos de pe armăsar și stătu câteva clipe în loc, să se uite în jur. Împrejurimile erau pustii, iar norii plumburii se perindau pe cerul ce-și pierduse lumina. Trebuia să se pună la adăpost înainte să înceapă ploaia și, cu acest gând, o apucă spre oraș într-un galop furtunos ce o lăsă fără aer.

Localitatea era mai mică decât Lotharia, dar casele erau mai cochete, iar străzile ceva mai largi. Câțiva locuitori se răsuciră să o privească trecând, de parcă n-ar mai fi văzut oameni până atunci. Nu îi băgă în seamă, îndreptându-se spre un han din apropiere.

— Camera e doi galbeni pe noapte, o anunță hangiul de cum intră.

Probabil că hainele ei ponosite îl puseseră în gardă și se gândise să-și ia măsuri de precauție. Ca să-l calmeze, îi aruncă zece galbeni pe tejghea, cu o indiferență ostentativă. Bărbatul îi luă imediat, devenind brusc foarte politicos.

— Îmi cer iertare, domniță, dar în ziua de azi umblă fel și fel de neisprăviți. Chiar deunăzi...

— Vreau să mănânc ceva. Repede! îi întrerupe ea bâiguielile.

Se așază la o masă, iar bărbatul alergă să o servească. În timp ce aștepta mâncarea, tânăra își plimbă privirea peste mesele la care dormitau doi-trei moșnegi pe jumătate beți.

— Să ai poftă bună, îi ură hangiu, punându-i în față o friptură succulentă.

Alcyone simți că îi lasă gura apă și pe dată își dădu uitării toate nemulțumirile, înfigându-se în cărnița moale. În câteva minute, din pui nu mai rămaseră decât oasele despuiate.

— Vrei și un vinișor? Avem unul roșu, grozav.

— Nu beau tărie.

Omul dădu din cap, dezamăgit, și se apucă să strângă farfuriile murdare.

— Aș avea câteva întrebări, spuse fata.

Hangiu pare a avea gust de vorbă, așa că nu strica să-l tragă puțin de limbă ca să afle câte ceva despre oraș.

— Ce știi despre ținutul negurilor?

Tresărind, bărbatul se zgâi la ea cu uimire.

— De ce întrebi?

— O rudă de-a mea s-a rătăcit acolo, minți ea. Și vreau să mă duc s-o caut.

— Oh, nu! făcu el. Nu te sfātuiesc, acelea sunt locuri blestemate. Nimeni nu se încumetă să se apropie de ele.

Îi mai puse și alte întrebări, dar omul refuză să răspundă, pretinzând că nu știe nimic. În cele din urmă, plictisindu-se să tot insiste, urcă în camera ei.

Încăperea era sărăcăcioasă, mobilierul fiind alcătuit dintr-un pat hârbuit și un scaun. O perdeluță jengoasă acoperea un geam murdar ce dădea spre o curte interioară. Încercă să-l deschidă, pentru a aerisi puțin, dar descoperi că era înțepenit. Strâmbă din nas, îngreșoșată de acel miros de ciorapi murdari ce o pocnise de cum intrase.

Avea să plece dis-de-dimineată, prin urmare se culcă așa îmbrăcată cum era. Oricum, așternutul părea la fel de soios ca hainele de pe ea, așa că n-avea de ce să-și facă griji că avea să-l murdărească. După două ore, o trezi o larmă mare – cel mai probabil, doi bețiivi se luaseră la harță –, dar nu se sculă să vadă ce se petrecea.

Toată noaptea visă că se plimba pe câmpiile lunii roșii. Când se trezi, remarcă faptul că norii din ajun se risipiseră și că soarele strălucea. Se frecă la ochi și căscă, întinzându-se de îi trosniră toate oasele. Se întrebă ce oră era, fiindcă avea impresia că dormise o veșnicie.

Își puse arcul pe umăr și ieși din cameră, înghiontită de un fior neplăcut. Nu era o persoană care să se sperie de orice fleac, dar poveștile care circulau despre ținutul cețurilor îi înghețau sângele în vene.

Hangiu o servi cu aceeași amabilitate, părând însă mai puțin vorbăreț. Pesemne că întrebările pe care i le adresase îl făcuseră mai atent la ce îi iese pe gură.

După ce goli farfuria, tânăra se ridică, pregătindu-se să părăsească hanul.

— Te duci în ținutul negurilor? o întrebă el din spate.

Îl privi peste umăr, neînțelegând de ce-l interesa.

— Uite, îi spuse, întinzându-i o punguță cu galbeni. Camera costă doi galbeni pe noapte, și mi-ai dat zece.

— Nu, păstrează-i. Probabil o să stau câteva zile aici. Mă întorc deseară.

Dar omul îi trase mâna și îi puse punga în palmă cu hotărâre.

— Nu iau bani de la morți, îi spuse. Aduce ghinion.

Femeia își luă săculețul înapoi cu mirare, fără să se supere. Abia când ieși îi dădu prin gând că hangiu fusese cam nepoliticos că îi spusese astfel de lucruri. Nepoliticos sau, poate, sincer.

Plouase toată noaptea, așa că aerul era rece, iar vântul